

ROZHODNUTÍ

ROZHODNUTÍ RADY (EU) 2023/1051

ze dne 22. května 2023,

kterým se mění rozhodnutí (EU) 2019/1754 o přistoupení Evropské unie k Ženevskému aktu Lisabonské dohody o označeních původu a zeměpisných označeních

RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na článek 207 ve spojení s čl. 218 odst. 6 písm. a) této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

s ohledem na souhlas Evropského parlamentu,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Lisabonská dohoda na ochranu označení původu a o jejich mezinárodním zápisu ze dne 31. října 1958 (dále jen „Lisabonská dohoda“) je smlouva spravovaná Světovou organizací duševního vlastnictví (WIPO). Lisabonská dohoda vytváří zvláštní unii (dále jen „Zvláštní unie“) v rámci Unie na ochranu průmyslového vlastnictví. Může k ní přistoupit kterákoliv ze smluvních stran Pařížské úmluvy na ochranu průmyslového vlastnictví, která byla podepsána v Paříži dne 20. března 1883. Její smluvní strany mají chránit na svém území označení původu produktů ostatních smluvních stran, která jsou uznávána a chráněna z tohoto titulu v zemi původu a zapsána u Mezinárodního úřadu WIPO, pokud ve lhůtě jednoho roku ode dne přijetí žádosti o zápis neprohlásí, že nemohou ochranu zajistit.
- (2) Smluvními stranami Lisabonské dohody je sedm členských států, totiž Bulharsko, Česko, Francie, Itálie, Maďarsko, Portugalsko a Slovensko. Samotná Unie stranou Lisabonské dohody není, jelikož k ní mohou přistoupit pouze země.
- (3) Po přezkumu Lisabonské dohody přijala diplomatická konference WIPO dne 20. května 2015 Ženevský akt Lisabonské dohody o označeních původu a zeměpisných označeních ⁽¹⁾ (dále jen „Ženevský akt“). Ženevský akt rozšiřuje ochranu označení původu na všechna zeměpisná označení a umožňuje mezivládním organizacím stát se jeho smluvními stranami.
- (4) Rozsudkem ze dne 25. října 2017 ⁽²⁾ Soudní dvůr Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) rozhodl, že jednání o Ženevském aktu spadá do výlučné pravomoci svěřené Unii čl. 3 odst. 1 Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen „Smlouva o fungování EU“) v oblasti společné obchodní politiky uvedené v čl. 207 odst. 1 této smlouvy.
- (5) Dne 27. července 2018 předložila Komise na základě článku 207 a čl. 218 odst. 6 písm. a) Smlouvy o fungování EU návrh rozhodnutí Rady o přistoupení Unie k Ženevskému aktu. S ohledem na výlučnou pravomoc Unie, pokud jde o jednání o Ženevském aktu, tento návrh stanovil, že k němu přistoupí pouze Unie.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 271, 24.10.2019, s. 15.

⁽²⁾ Rozsudek Soudního dvora ze dne 25. října 2017, *Komise v. Rada (Revidovaná Lisabonská dohoda)*, C-389/15, ECLI:EU:C:2017:798.

- (6) V souladu s čl. 293 odst. 1 Smlouvy o fungování EU Rada dne 7. října 2019 rozhodnutí (EU) 2019/1754 ⁽³⁾ o přistoupení Unie k Ženevskému aktu jednomyslně přijala. Článek 3 rozhodnutí (EU) 2019/1754 stanoví, že členské státy, které si to přejí, se zmocňují, aby společně s Uníí Ženevský akt ratifikovaly nebo k němu případně přistoupily, a to v zájmu Unie a v plném souladu s její výlučnou pravomocí. Článek 4 rozhodnutí (EU) 2019/1754 stanoví, že ve Zvláštní unii jsou Unie a kterékoliv členské státy, které Ženevský akt ratifikují nebo k němu přistupují, zastupovány Komisí v souladu s čl. 17 odst. 1 Smlouvy o Evropské unii (dále jen „Smlouva o EU“). Článek 4 rozhodnutí (EU) 2019/1754 dále stanoví, že Unie je odpovědná za zajištění výkonu práv a plnění závazků Unie a členských států, které Ženevský akt ratifikují nebo k němu přistoupí.
- (7) V prohlášení zaneseném do zápisu z jednání Rady k přijetí rozhodnutí (EU) 2019/1754 vznesla Komise námitku proti možnosti, aby všechny členské státy, které si to přejí, byly společně s Uníí zmocněny k ratifikaci Ženevského aktu nebo k přistoupení k němu. Komise však rovněž uvedla, že by byla ochotna souhlasit s tím, aby bylo sedmi členským státům, které již jsou stranami Lisabonské dohody a které již nechaly podle této dohody zapsat mnoho práv duševního vlastnictví, uděleno zmocnění přistoupit k Ženevskému aktu v zájmu Unie.
- (8) Ženevský akt vstoupil v platnost dne 26. února 2020, tři měsíce poté, co Unie uložila svou listinu o přistoupení, čímž se počet stran zvýšil na požadovaných pět.
- (9) Dne 17. ledna 2020 podala Komise na základě článku 263 Smlouvy o fungování EU žalobu žádající o částečné zrušení rozhodnutí (EU) 2019/1754 z důvodu porušení čl. 218 odst. 6 a čl. 293 odst. 1 Smlouvy o fungování EU, zásady svěřené pravomocí stanovené v čl. 13 odst. 2 Smlouvy o EU, zásady institucionální rovnováhy a práva podnětu Komise, a alternativně z důvodu porušení čl. 2 odst. 1 a článku 207 Smlouvy o fungování EU a povinnosti uvést odůvodnění.
- (10) Ačkoliv Komise požádala Soudní dvůr, aby zrušil rozhodnutí (EU) 2019/1754 v rozsahu, v němž opravňuje všechny členské státy k přistoupení k Ženevskému aktu. Požádala však rovněž Soudní dvůr, aby zachoval účinky těch částí rozhodnutí, jejichž zrušení navrhovala, a to zejména jakékoli využití uděleného zmocnění přistoupit k Ženevskému aktu, jež bylo přede dnem vynesení rozsudku uplatněno sedmi členskými státy, které již jsou stranami Lisabonské dohody. Komise uvedla, že by mohla výjimečně akceptovat kompromis, na jehož základě sedm členských států, které jsou stranami Lisabonské dohody, přistoupí k Ženevskému aktu, s cílem předejít problémům týkajícím se kontinuity práv.
- (11) Svým rozsudkem ze dne 22. listopadu 2022 ⁽⁴⁾ Soudní dvůr zrušil článek 3 a v rozsahu, v němž obsahuje odkazy na členské státy, článek 4 rozhodnutí (EU) 2019/1754.
- (12) V uvedeném rozsudku ze dne 22. listopadu 2022 Soudní dvůr rovněž uznal nutnost zachovat senioritu a kontinuitu ochrany označení původu zapsaných na základě Lisabonské dohody v sedmi členských státech, které jsou již smluvními stranami této dohody, zejména v souladu se zásadou loajální spolupráce mezi Uníí a členskými státy uvedenou v čl. 4 odst. 3 Smlouvy o EU za účelem ochrany nabytých práv plynoucích z těchto národních zápisů. Soudní dvůr tak rozhodl, že by účinky zrušených částí rozhodnutí (EU) 2019/1754 měly být zachovány pro členské státy, které již zmocnění k ratifikaci Ženevského aktu nebo přistoupení k němu využily, dokud v přiměřené lhůtě nepřesahující šest měsíců ode dne vynesení zmíněného rozsudku nevstoupí v platnost nové rozhodnutí Rady.
- (13) Vzhledem k výlučné pravomoci Unie a možnosti Unie přistoupit k Ženevskému aktu může být členským státům povoleno v zájmu Unie přistoupit k Ženevskému aktu společně s Uníí pouze za určitých přísně odůvodněných a zvláštních okolností.

⁽³⁾ Rozhodnutí Rady (EU) 2019/1754 ze dne 7. října 2019 o přistoupení Evropské unie k Ženevskému aktu Lisabonské dohody o označení původu a zeměpisných označení (Úř. věst. L 271, 24.10.2019, s. 12).

⁽⁴⁾ Rozsudek Soudního dvora ze dne 22. listopadu 2022, *Komise v. Rada*, C-24/20, ECLI:EU:C:2022:911.

- (14) Článek 11 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/1753 ^(*) stanoví přechodná ustanovení pro označení původu pocházející z členských států, která jsou již zapsána podle Lisabonské dohody. Na základě těchto ustanovení oznámilo sedm členských států, které jsou stranami Lisabonské dohody, Komisi do 14. listopadu 2022 své rozhodnutí požádat o mezinárodní zápis označení původu, která jsou již zapsána podle Lisabonské dohody, i podle Ženevského aktu.
- (15) S ohledem na tyto zvláštní okolnosti je vhodné změnit rozhodnutí (EU) 2019/1754 s cílem zmocnit při plném respektování výlučné pravomoci Unie sedm členských států, které byly členy Lisabonské dohody před vstupem Ženevského aktu v platnost, aby rovněž ratifikovaly Ženevský akt nebo k němu přistoupily, a to přesně v rozsahu, v jakém je to nezbytné k zachování seniority a kontinuity ochrany označení původu, která již byla těmito členskými státy podle Lisabonské dohody zapsána.
- (16) Rozhodnutí (EU) 2019/1754 by proto mělo být odpovídajícím způsobem změněno,

PŘIJALA TOTO ROZHODNUTÍ:

Článek 1

Změny rozhodnutí (EU) 2019/1754

Rozhodnutí (EU) 2019/1754 se mění takto:

- 1) Článek 3 se nahrazuje tímto:

„Členské státy, které byly stranami Lisabonské dohody ke dni 26. února 2020, totiž Bulharsko, Česko, Francie, Itálie, Maďarsko, Portugalsko a Slovensko, se při plném respektování výlučné pravomoci Unie zmocňují, aby společně s Uní ratifikovaly Ženevský akt nebo k němu přistoupily, a to přesně v rozsahu, v jakém je jejich přistoupení nezbytné k zachování seniority a kontinuity ochrany označení původu již zapsaných uvedenými členskými státy podle Lisabonské dohody v zájmu Unie a ke splnění povinností stanovených v článku 11 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/1753 (*).

(*) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/1753 ze dne 23. října 2019 o opatřeních Unie po jejím přistoupení k Ženevskému aktu Lisabonské dohody o označeních původu a zeměpisných označeních (Úř. věst. L 271, 24.10.2019, s. 1).“

- 2) V čl. 4 odst. 1 se první pododstavec nahrazuje tímto:

„Ve Zvláštní unii jsou Unie a členské státy, které Ženevský akt ratifikovaly nebo k němu přistoupily podle článku 3 tohoto rozhodnutí, zastupovány Komisí v souladu s čl. 17 odst. 1 Smlouvy o EU. Unie odpovídá za zajištění výkonu práv a plnění závazků Unie podle článku 3 tohoto rozhodnutí.“

Článek 2

Vstup v platnost

Toto rozhodnutí vstupuje v platnost prvním dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

(*) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/1753 ze dne 23. října 2019 o opatřeních Unie po jejím přistoupení k Ženevskému aktu Lisabonské dohody o označeních původu a zeměpisných označeních (Úř. věst. L 271, 24.10.2019, s. 1).

V Bruselu dne 22. května 2023.

Za Radu
předsedkyně
E. BUSCH
